

Ministeren da, for at idetmindste Muligheden kan være aabnet for en senere Discussion herom, have Noget imod, at de sidste Ord af 2det Stykke af § 7 „eller nogen Deel af samme“ gaae ud? Thi dersom disse Ord blive staaende, er det endogfaa umuligt at discutere dette Spørgsmaal under Bærnepligtsloven; men gaae de ud, er i hvert Fald Discussionen og Afgjørelsen holdt aaben. Vil Ministeren gaae ind derpaa, skal jeg tillade mig til 3die Behandling, hvis jeg kan finde nogen Understøttelse, at stille Forslag derom.

Formanden: Jeg forstod det ærede Medlem, som om han tager sit Forslag til § 7 tilbage.

Ploug: Det gjør jeg i hvert Fald.

Formanden: Endringsforslaget under Nr. 7 er taget tilbage af Forslagsstilleren. Jeg skal spørge, om Noget optager det. (Op- hold). Da Ingen optager det, er det bortfalbet.

Ploug: Det var maaffee en Feil af mig, at jeg tog Forslaget tilbage. Jeg ønskede et Svar af den høitærede Krigsminister, som jeg ogsaa troer, han var isærd med at give mig.

Formanden: Krigsministeren har Ordet.

Krigsministeren: Den Forudsætning, under hvilken det ærede Medlem gav det Tilfagn at tage sit Forslag tilbage, forekommer mig at være tilstede ved den Erklæring, jeg har afgivet. Det ærede Medlem ønsker nu en anden Erklæring fra min Side, som han ikke først fremsatte som Betingelse, og jeg kunde jo meget godt undlade at give en saadan Erklæring. Jeg er ikke forberedt paa at discutere dette Spørgsmaal i nærværende Dieblif. Det ærede Medlems Forslag forelaa, og jeg var forberedt paa at svare derpaa. Om jeg kunde muligviis gaae ind paa andre Redaktionsforandringer, kan jeg virkelig ikke erklære mig over, for Forslag i saa Henseende foreligge, men jeg troer at kunne med temmelig Visshed forudsige,

at jeg ikke vil kunne gaae ind paa noget Forslag af denne Art. Det ærede Medlem kalder en saadan Forandring en Modification af Principet; jeg har sagt, at den var uforenelig med Principet — det er jo en forskjellig Maade at opfatte Sagen paa, men Tanken hos det ærede Medlem er jo den, at man skal befrie Enkelte, som have Midler til at forstaffe sig en Stillingmand, for den Byrde, som han antager vil hvile tungere paa dem end paa Andre, medens Hovedtanken hos Regjeringen er den, at det er umuligt for Staten at afgjøre, paa hvem Byrden kommer til at hvile tungest, og at, naar man fritager den Bemidlede fra at bære Byrden, eller rettere sagt, aabner ham en Udvei til at befrie sig for Byrden, er dermed ingenlunde sagt, at man befrier dem, paa hvem Byrden hviler tungest. At denne Byrde er meget tung, at den kan komme til at hvile ulige, vil jeg gjerne indrømme; men at man formindsker Ulligheden ved at aabne de Bemidlede Afgang til at befrie sig for Byrden, kan jeg ikke indrømme.

Formanden: Jeg haaber, at Thinget ikke vil misbillige den Afvigelse fra Forretningsordenen, der har fundet Sted.

Magius: Naar jeg tillader mig at støtte de af den høitærede Krigsminister stillede Forslag til §§ 30 og 31, saa er det, fordi der forekommer mig at være endnu en temmelig vægtig Grund, som ikke er bleven fremhævet, og som taler for dette Forslags Vedtagelse. Jeg skal ikke henholde mig til den Ubequemmelighed, det tidt kan være for de Bedkommende, der skulle have disse Folk til at passe deres Heste, ved saaledes hvert Halvaar at skulle skifte Folk, men det forekommer mig, at Sagen ogsaa for Staten er temmelig betænkelig, idet der vistnok med Grund kan frygtes for, at de Heste, der skulle passes af disse idelige stiftende Folk, langtfra ville blive passede, som de bør passes. Jeg troer ikke, at jeg i saa Henseende behøver at gaae længere end til en Henviisning til det private Liv. Den Mand, som holder Heste og hvert Halvaar skal have en ny Mand til at passe dem, vil sjældent faae dem passede paa en Maade, som svarer til